51ste jaar. — No 94. Zaterdag, 6 Augustus 1904.

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Drie maal per week : 6 fr. per jaar.
Twee » » 5 »
Een » » 4 »

Een blad afzonderlijk 10 centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad : 1 frank den drukregel.

TONGEREN, DEN 6 AUGUSTUS 1904.

VAN ALLES WAT.

Wij willen hier een staaltje verhalen van het zonderling begrip, dat de Fransche regeering zich vormt over het eigendomsrecht :

Wanneer de eerw. paters Jesuiten te Marseille bevel kregen hun klooster te verlaten, besloten pater Rouvier en broeder Daicci, eenige kerkelijke voorwerpen, ciboren, kelken, enz. welke de paters Jesuiten gekocht en met hunne eigen centen betaald hadden en bijgevolg volkomen hun eigendom waren, in verzekerde bewaring te brengen

Zij droegen die gewijde vaten bij Dr Gauch en mevrouwen Correa en Peteste, die gezegde voorwerpen in bewaring ontvingen.

Het gerecht vernam het gebeurde en eene vervolging werd ingespannen tegen den pater, den broeder, den dokter en mevrouwen Corea en Peteste.

Vrijdag heeft de rechtbank uitspraak gedaan en het volgende ongehoord vonnis uitgesproken.

Pater Rouvier werd veroordeeld tot 3 maanden gevang en broeder Daicci tot één maand gevang, beiden uit hoofde van gepleegden **diefstal!!??**

Dr Gauch tot 500 fr. boet en mevrouwen Corea en Peteste elk tot 100 fr. uit hoofde van **verheeling!!??**

Ziedaar hoe zekere rechters de wet in Frankrijk toepassen.

Van gerechtsdienaars die zulke begrippen hebben over recht, rechtvaardigheid en eigendom, mag men zich aan alles verwachten.

En dat is de vrijheid, welke onze liberalen weenschen voor de Belgen.

* *

In den provincieraad van Henegouw heeft eene hevige beraadslaging plaats gehad over het voorstel van een crediet voor de nationale jubelfeesten van 1905. De socialisten hebben dit voorstel geweldig bestreden en hebben er allen *tegen* gestemd. Liberalen en katholieken stemden er voor en het crediet werd aangenomen met 40 stemmen tegen 27.

De socialisten hebben, om hunne stemming uit te leggen, geweldige uitvallen gedaan tegen de burgerij, tegen het kapitaal en tegen de vaderlandsliefde. En 't is te zamen met die mannen dat de liberalen eene meerderheid zouden willen vormen om het land te besturen !

* *

Weer heeft Belgisch bloed in China gevloeid : drie missionarissen hebben daar dezer dagen de glorierijkste dood, de marteldood, gevonden.

Hunne namen zijn onmiddelijk bekend gemaakt ; men kent ook de christenheid waar de moorderij heeft plaats gehad Maar dat is nagenoeg alles wat men weet, op 't oogenblik dat wij schrijven.

Hoe heeft die nieuwe aanval plaats gehad ?

Is het een nieuw aanslag van de Boksers ?

Waren de moordenaars oproerlingen, zooals 't eerste telegram ze beteekende ?

Waren het niet veeleer van die dweepzuchtige wreede heidenen, die zich alles kunnen veroorloven tegen de christenen omdat zij onterfdums worden aangemoedigd door te plaatselijke overheden ?

Op welke wijze zijn onze moedige geloofsbelijders gedood ?

Heeft de bijl snel hun levensdraad afgesneden, of heeft de heidensche barbaarsheid er genoegen in gevonden hunnen doodstrijd te verlengen in de vreeselijke tormenten, zooals zij vroeger deed voor die andere martelaren, pater Victorin en Mgr Hamer ?

Wat is er geworden van de christenheid, waarin zich de drie missionarissen bevonden ?

Een telegram zegt dat veel inlandsche christenen mee vermoord zijn en dat de gesichten der missie in brand zijn gestoken

Over dat alles heeft men slechts onbestemde, onvolled ge inlichtingen en 't is eerst sedert kort dat men door een telegram uit Peking vernomen heeft dat de derde geestelijke, pater Robberecht, niet gevangen was, maar het lot had gedeeld van zijnen bisschop en van pater Frederik Vermaegen.

Indien men niet beter en sneller is ingelicht, is zulks niet de schuld van onzen gezant te Peking, die bevel heeft aan het gouvernement al de bijzonderheden mee te deelen, die te zijner kennis komen betrekkelijk deze martelaarsgebeurtenis.

Maar de waarheid is er moeilijk op uit te maken en dat om twee redenen : vooreerst wegens den grooten afstand die centraal Houpé scheidt van de Chineesche hoofdstad ; tweelens, het weinig vertrouwen dat de verslagen uit Chineesche bron verdienen, vooral wanneer er kwestie is van misdaden, gepleegd door de inlanders tegen de vreemdelingen

In dergelijke gevallen zijn de meedeelingen van het Chinees gouvernement altijd verdachtomdat het minder bezorgd is om de schuldigen te straffen en te ontdekken, dan het ongelijk zijner landgenooten te bemantelen.

Men zal enkel volkomen zijn ingericht over het gebeurde, door de verhalen die de Europeanen in China in hunne brieven zullen meedeelen en bijzonder door de missionarissen.

Indien zij geen ooggetuige zijn geweest van de geweldtooneelen, mag men zeker zijn dat zij er slechts zullen over spreken volgens inlichtingen ter plaats verzameld.

BIJ DEN MARTELDOOD VAN Mgr VERHAEGEN EN ZIJN BROEDER PATER FREDERIC.

—o(:::)o—

O Mechelen juich in plaats te weenen,
Vaag weg de traan van uwe wang.
Waarom uw hart tot weemoed leenen ?
Verheft tot God een blij gezang.
Zoudt ge dan uw martelaars honen
Door uw geween en uw gezucht ?
Daarboven hoog ziet gij ze tronen,
Tot hoogsstieren thans gevlucht.

De kinderen zijn de roem der moeder
Welaan wees fier, O Dijlestad.
Zie daar ; de Bisschop en zijn Broeder,
Hebt gij ooit grooter zonen gehad ?
Hun Bloed, hun leven gaven zij voor God.
O Helden, ik kniel aan uwen voet,
Ach mocht ik deelen uw zalig lot,
In 't altijddurend hemelsgoed.

O martelaren, van uit den hoogen,
Toont wat uw voorspraak eens vermagt.
Aanziet onze stad met meededoogen,
De plaats waar g'eens het leven zagt.
O neen, vergeet niet hoe g' als jongeling
In Hanswijkkerk uw moeder badt,
Hoe zij U nam onder haar bescherming.
Beschermt nu ook uw moederstad.

Br. A. Mechelen.

PIUS X.

Het is donderdag een jaar geleden dat kardinaal Sarto, thans Pius X, tot Paus werd gekozen. Veel is er in dit eerste jaar van zijn pontifikaat voorgevallen, veel droevigs naast veel verheugends, maar vol betrouwen op God doet Pius X zijnen plicht en stuurt met zekerheid de bark van Petrus door de stormen onzer dagen.

Moge het de christenheid gegeven zijn dezen dag nog dikwijls te vieren.

DE OPVOEDING.

't Bederf der wereld is groot ; het breidt zich uit als eene olievlek op een stuk wit linnen.

Waarom ?

Om vele redenen ; hoofdzakelijk omdat de kinderen van af hun eerste levenslicht veel te veel worden bedorven.

Ouders, God schenkt u kinderen.

Was het om hen te bederven of om ze op te kweeken ?

Meent gij beiden te kunnen doen ?

Velen onder u beelden zich in, dat men kan beginnen met de kinderen te bederven, om later aan hunne opvoeding te denken.

Maar zonneklaar is 't, dat hetgeen eens is bedorven, bedorven blijft, 't is te zeggen ontbonden zonder levenskracht.

En 't geen bedorven is, is verlaagd, en kan dan niet meer opgeholpen worden, noch hersteld in zijne eerste levensvatbaarheid.

* *

Het kwaad ligt in de eerste opvoeding.

Vele ouders, zelf in zingsgevoel verweekt, weten niet meer wat opvoeding is.

Zij bederven hunne kinderen, in stede van hen op te voeden.

En hetgeen bedorven is bij het begin, wordt zulks langs om meer bij zijn ontwikkelen.

* *

Ouders, wilt gij uwe kinderen bederven ?

Van hunne teederste kindsheid af, maakt u tot hunne slaven ; voorkomt hunne minste begeerten, streelt ze : overladt hen met zoetigheden, speelgoed ; dat niets voor hen te goed, te schoon, noch te nieuw zij !

Zij wezen uwe afgoden ; bewondert hen altijd, sluit de oogen voor hunne gebreken — zij hebben er geene.

Alles bij hen is bevallig, vol genot en oprecht te bewonderen.

Een weinig later maakt gij er van het sieraad uwer prachtzaal ; dat elkeen ze bewondere, en tot aan de wolken verheffe, om u te believen. Laat ze maar op hun gemak praten ; hunne zottigheden zijn vol verouft.

Dat hunne zakken opgepropt zitten met lekkernijen ; gaat toch nooit den suikerbakker voorbij, zonder dat gij met hen iets gaat koopen.

Hebben zij bij het eetmaal geenen honger, voldoet hunne grillen. — Dit is niet goed, dat is te veel, van dat ginder nog een weinig : — alles wel, lief kind.

De tijd der studiën breekt aan : geeft hun slaafsche meesters. Beklagen zich de kinderen, keurt den leeraar af.

Neemt overdreven zorg over hunne gezondheid.

Werkt mijn zoon niet, wat doet zulks ? —het is genoeg dat hij zijne klassen doe !

Wal zullen wij in de verlofdagen verzinnen om hen te vermaken ?

Badsteden, kinderdanstfeesten, schouwburgen, loopwedstrijden, dat alles is te onschuldig, niet waar ? En wat meer is, men moet hem toch de wereld leeren kennen.

Jongen, wilt gij een geweer, wilt gij een paard, wilt gij eene reis in Zwitserland ?

Maar u jongen antwoord u van nu af niet meer. Hij vliegt reeds op eigen vleuken. Hij noemt u reeds « mijn peken » en wanneer hij u geld genoeg zal hebben afgeperst om alleen door de wereld te zwerven, zal hij u aan den haard laten, om bitter zijne wanordelijkheden en uwe eigene zwakheid te beweenen.

Ofwel, zoo gij zelf uw vaderhart hebt verloren, zult gij zeggen : — Dat hij zich uit den slag trekke, die deugniet ; voor hem heb ik genoeg gedaan.

En gij zult trachten u te verstrooien door spel en alle slag van wereldsche vermaken.

* *

Ziedaar, wat uw bedorven kind is geworden. Zwakke ouders, dat is uw werk. Zijt gij hoovaardig op dien uitslag ?

* *

En de kinderen, op zulke wijze opgevoed, zijn, helaas ! geene uitzondering.

En wat gewordt ervan ? — Een ras lediggangers en onwetenden, die hunne familiën ten onder brengen.

* *

Ouders uit den begoeden stand, het wordt tijd u de hand te leenen, om eenen dijk tegen dien noodlottigen stroom op te richten.

Beschouwt het kwaad voor u, in zijnen oorsprong en zijne uitwerkselen.

Spant samen, zweert voor God het u toevertrouwde goed te bewaren, en het niet, door uwe zwakheid, te veroordeelen tot ongeluk in dit leven en hierna.

BRIEFWISSELING

M. advokaat J. Delvoie, Provincial Raadslid, deelt ons den volgenden brief mede, welken hij aan de *Journal du Limbourg* komt te zenden :

Rothem, den 3 Oogst 1904.

HEER UITGEVER,

In uw nummer van verleden zaterdag zoekt gij nogmaals uwe uitvindsels aan uwe lezers te doen gelooven, maar zooals in uwe vorige artikels, ofschoon door mij tweemaal uitgedaagd, brengt gij niet het kleinste bewijs van hetgeen gij zoo lichtzinnig durft beweren.

Gij schrijft opnieuw, dat ik in de Veeverzekering heb doen stemmen voor M. Nicolai en *niet* voor M. Slegers, en gij voegt er ditmaal bij :

« Indien wij zeggen M. Jozef Delvoie, dan bedoelen wij natuurlijk *andere leden der Veeverzekering* die door M. Jozef gelast waren van op zulke manier te werken. »

Met te zeggen *andere leden der Veeverzekering*, zonder meer te bepalen, ontsnapt geen enkel lid aan uwe beschuldiging.

Daarom vond ik het goed, in de algemeene vergadering der Veeverzekering van verleden zondag, lezing te geven van uw antwoord op mijnen tweeden brief.

Uwe lezers zullen door het verslag dier algemeene vergadering dat ik hier doe volgen, zonneklaar inzien dat al hetgeen gij tegen mij schreeft, doodeenvoudig door U is uitgevonden.

Doch eerst nog eene kleine opmerking : In uw nummer van 16 Juli schrijft gij dat ik *openbaarlijk tegen M. Slegers zou geweerkt hebben*, Gij bekent verleden zaterdag dat dit niet waar is, want volgens uw nieuw uitvindsel, zou ik gewerkt hebben tegen M. Slegers dooor tusschenkomst van leden der Veeverzeking : *dus niet openbaarlijk*.

Toe, Journal, gij zijt op goeden weg, nog eene kleine krachtinspanning en gij zult bekend hebben, dat al wat gij tegen mij schreeft, uitgevonden is.

Ziehier nu een uittreksel van het verslag der Algemeene Vergadering van verleden zondag getrokken uit het proces-verbaalboek der Veeverzekering. Het bevat het antwoord der leden dezer Maatschappij aan de betichting door U tegen hen en mij gericht.

ZONDAG 31 JULI 1904, OM HALF VIJF 's NAM.

Verplichtende algemeene vergadering der maand Juli.

De heer Voorzitter Jozef Delvoie verklaart de zitting geopend, en verzoekt den secretaris lezing te geven van het proces-verbaal der vorige algemeene vergadering.

Na deze lezing geeft de heer Voorzitter den toestand der Maatschappij te kennen. Deze heeft naar gewoonte in groei en bloei toegenomen. De kas was nooit zoo goed voorzien, het 300ste werkend lid komt juist ingeschreven te worden : daarbij 12 eereleden, dat maakt 312 leden,

Vervolgens deelt de heer Voorzitter aan de vergadering mede, dat in een antwoord op eenen brief door hem aan den Journal gezonden, dit blad leden beticht, op zijn aandringen, gewerkt te hebben voor M. Nicolai en *niet* voor M. Slegers. Hij geeft kennis van dien brief alsook van het antwoord van den Journal.

De lezing van dien kernachtigen brief van den heer Voorzitter wordt meermalen door luidruchtig handgeklap onderbroken ; iedere zin van het antwoord van den Journal integendeel wordt luidruchtig afgekeurd door herhaalde kreten : leugens, leugens.

De lezing geëindigd, vraagt de heer advokaat Delvoie, dat degene, aan wien *hij* of *een ander lid* der Veeverzekering zou gevraagd hebben te stemmen voor M. Nicolai *en niet* voor M. Slegers, hem het plezier zou doen dit hier te verklaren. Geen enkel lid doet zulke verklaring en de heer Voorzitter gaat verder : Gij ziet, dat al hetgeen de *Journal* vertelt, uit zijnen vinger gezogen is.

Indien ik mij tot een lid der Veeverzekering gewend had om te vragen *niet* voor M. Slegers te stemmen, nooit zou ik hebben durven de houding aannemen welke ik zooeven aannam, want ik liep alsdan gevaar hier publiek als leugenaar door te gaan. Hadde ik gedaan wat de Journal du Limbourg mij verwijt, ik zou zulks nooit hebben durven loochenen in dit blad, omdat ik het niet als eene eer aanzie als leugenaar geschandvlekt te staan bij degenen tot wie ik mij rechtstreeks of onrechtstreeks zou gewend hebben.

Met genoegen verneem ik ook dat geen enkel lid der Veeverzekering aan een ander lid gevraagd heeft *niet* te stemmen voor M. Slegers, want zulks had kunnen gebeuren buiten mijne weet, en de Journal zou niet geaarzeld hebben mij dit ten laste te leggen.

Een lid van Tongeren neemt alsdan het woord, en stelt in zeer gepaste woorden voor, de volgende protestatie in te dienen tegen de betichting van den Journal.

« De leden der Veeverzekering van Tongeren, » vereenigd in Algemeene Vergadering op » zondag 31 Juli in den Volksbond, Hondstraat, » Tongeren, protesteeren krachtdadig en met » de grootste verontwaardiging tegen de oneerlijke betichtingen van den Journal du Limbourg gericht tegen hunnen Achtbaren Voorzitter en tegen hen. Zij verklaren dat de » Journal du Limbourg in zijne brieven en » antwoorden aan den heer Voorzitter, niets » dan onbeschaamde leugens aan zijne lezers » opdient. Zij verzoeken den heer Voorzitter » deze protestatie aan den uitgever van den » Journal te doen geworden. »

Het voorstel wordt met algemeen en daverend handgeklap toegejuicht en de inhoud der protestatie zonder wijziging goedgekeurd.

Een lid van Coninxheim staat recht en verklaart dat hij het bewijs heeft dat de Journal liegt, dat hij eenen omzendbrief ontvangen heeft, waarin de heeren Delvoie, Henrotte en Schaetzen de kiezers bedanken voor de bekomene stemmen en hen vragen op den dag der ballotteering te kiezen voor de heeren Nicolai en Slegers.

Talrijke leden doen dezelfde verklaring, allen hebben dien brief ontvangen.

Vorig lid voegt erbij : Ik ken er meer dan eenen, die, dank aan dezen omzendbrief voor die twee heeren gestemd hebben, iets dat zij, zonder de verschijning van dien brief, niet zouden gedaan hebben.

De zitting werd geheven om 6 uren te midden eener buitengewone groote geestdrift ; men verliet de zaal al roepende : De Journal liegt, de Journal is een leugenaar, weg met den Journal, het zijn niets dan uitvindsels, enz. enz.

Ik denk, heer Uitgever, dat geen enkel onpartijdig man nog iets zal gelooven van hetgeen gij tegen mij geschreven hebt.

En nu dat ik vacantie neem, geef ik U vrijen teugel om weer wat nieuwe uitvindsels uit te kramen, ingeval gij er nog goesting voor hebt, na dezen duchtigen kaakslag U door driemaal honderd man toegediend.

Ik zal mij het vermaak niet meer gunnen U te antwoorden, en zelfs U het genoegen niet meer verschaffen U te lezen, tenzij gij mij uw blad zoudt zenden, hetgeen gij reeds hadt moeten doen, toen gij mij den 16 Juli in een soort van open brief aanranddet.

Om dezen reeds te langen brief te sluiten, zal ik door een enkel volzin antwoorden op de drie vragen welke gij mij stelt. In plaats van *natuurlijk* gelijk gij het beweert, zou het *gemeen* geweest zijn tegen den député in de balloteering te werken, om, gelijk gij schrijft, aan dat plaatsje te geraken.

Ik verzoek U, en zoo noodig verder ik van U dezen brief op dezelfde plaats en in dezelfde letters als uw artikel, in uw nummer van zaterdag in te lasschen.

Aanvaard, heer uitgever, mijne groetenissen.

J. DELVOIE.

NIEUWS
uit de stad en de provincie.

PAARDENMARKT te Tongeren DONDERDAG 11 AUGUSTUS.

OP DE MARKT VAN TONGEREN van donderdag waren te koop gesteld : 250 koeien en kalveren, 129 vette varkens en 1104 magere varkens.

Bij den *Postrijder* van heden behoort een BIJVOEGSEL.

APOTHEEK. — ZONDAGRUST.

Zondag, 7 Aug. zal de apotheek van **M. FRANCKEN** alleen openblijven, van 12 uren 's middags tot 12 uren 's nachts, voor de dringende noodwendigheden.

VOLKSBOND ST.-MATERNUS.

Morgen Zondag 7 Augustus, om 8 ure 's avonds, LUISTERRIJK CONCERT, gegeven door de « Eburonen Wacht. »

VERLICHTING VAN DEN TUIN.

Al de leden en hunne familie, zijn op het concert uitgenoodigd.

HET BESTUUR.

Zondag en maandag hebben de *Jonge Eburonen Wacht* en de *Koninklijke Harmonie der Concordia*, ter gelegenheid van de kermis der wijk, op het kiosk der Maestrichterstraat, schitterende concerten gegeven, die met den meest verdienden bijval bekroond geweest zijn.

Onze medeburgers zijn erkentelijk jegens onze beide uitstekende katholieke maatschappijen alsook jegens hunne verkleefde Bestierders, MM. G. Ruyters en D. Duysens, die steeds gereed zijn om alle feesten op te luisteren die in onze stad gegeven worden.

Eer aan onze katholieke Maatschappijen ! Eer aan hunne bestierders !

Heden heeft in onze stad het *HUWELIJK* plaats gehad van M. Antoine Gillet, Doctor in de Wijsbegeerte en de Letteren, met Mejufvrouw Emilie De Malte.

STAD TONGEREN. — Zondag 18 September 1904, *groote paardenwedloopen*.

Wedstrijd van rijtuigen, ter gelegenheid der inhuldiging van het nieuw Koersplein te Offelen, (piste van 1000 meters.)

2000 *FRANKEN PRIJZEN.*

HARMONIE « EBURONENWACHT ». — De leden der « Eburonenwacht » zullen zondag 14 en maandag 15 Augustus eene plezierreis naar Antwerpen doen. De eereleden en vrienden die willen vergezellen, kunnen zich doen inschrijven bij M. Jozef Ulrix, tot woensdag 10 Augustus, mits bijdragen vann 3,90 fr. prijs der reiskaart.

Verleden maandag, 1 Oogst, was het volop feest voor de *Tongersche Jongensschool*, evenals voor de avond- en teekenscholen der stad. Bij de 500 groote en kleine leerlingen, vergaderd in de groote zaal van 't stadhuis, kregen de welverdiende beloning voor een gansch jaar vlijtig leeren. Aan volk, toegestroomd om het feest te zien, ontbrak het waarlijk niet. Lang voor het officieel uur werden de voor het publiek voorbestemde plaatsen overrompeld door tal van ouders en nieuwsgierigen, zoodat de joelende menigte er opeen getast zat als haringen in eene ton, en dat met 40 graden hitte. Men hoeft niet te vragen of er gezweet wierd ! Om 3 uren traden de geestelijke en gemeentelijke overheden de feestzal binnen onder het daverend handgeklap van die honderden feestelingen en nieuwsgierigen en bij het spelen van het nationaal volkslied door het orkest. Al de stukken van het programma, zeer kundig opgesteld, werden allerbest weergegeven. Eene bijzondere melding dient gemaakt te worden van de twee prachtige koren, waarvan het fransch inleidingskoor waarlijk een juweeltje mag genoemd worden. De uitvoerders mirlitoflen hebben als kleine artisten dit pereltje van schoolmuziek weergegeven, dank aan de heeren Duysens en Ruyters, waarvan de eerste het klavier en de tweede de directie hield. De comedie

VAN MISSTAP TOT MISSTAP.

3de VERVOLG.

IV.

Gedurende de jaren, die volgden, werkte M. Gresham zoo goed en zoo kwaad als hij kon het plan van opvoeding uit, dat hij voor zijnen kweekeling had gemaakt.

Hij haalde Harry door heel veel moeilijkheden, die in gewicht toenamen naarmate de knaap zich lichaamelijk en geestelijk ontwikkelde. De hand aan het roer was zoo vast en zoo eerlijk als men wenschen kon, en, ware het scheepje een statig koopvaardijschip met voldoenden ballast en eene goed gestauwde lading, wie weet of de vaart niet voorspoedig ware geweest.

Maar deze Harry Wyfam was gelijk een schoon plezierjacht, schommelend op de levensbaren, meegaande met iederen wind. En, met al hunne goede voornemens, er was dikwijls zwaar weêr.

De jongen werd niet van de Merchant Taylor's School weggestuurd. Doch zijne voogden oordeelden dat het verstandiger was hem op de kostschool te doen, waar hij onder strenger tucht zou staan.

M. Gresham was eerst van plan geweest, Harry naar Oxford te zenden ; doch zijne zijne koopmansaatjuur zag ten slotte gevaar in het academieleven voor iemand van Harry's temperament ; hoofdzaak dat men dit denkbeeld moest opgeven.

Zoo bezocht de arme knaap de eene school voor, de andere na, om de tucht te zoeken, die hem aan banden zou kunnen leggen. En de brave John Gresham zat voor zijnen kostoorlesenaar in Eastcheap met de handen in het haar, niet wetend wat met hem aan te vangen.

— Steek den jongen in het soldatenpak, zegden Gresham's vrienden, toen hij hen op de beurs raadpleegde. Inderdaad geen andere loopbaan scheen mogelijk voor een zoo ondernemenden aard.

Zijn vader had het zwaard aangegespt voor koning George, waarom zou Harry niet heizelfdeden voor koningin Victoria ?

Er werd dus eene plaats in het leger voor hem gekocht van het geld, zoo uitstekend door M. Gresham geadministreerd. De dezen werd in optima forma in St. Helen's Place bezorgd, netjes in bruin papier gewikkeld, dat door M. Gresham zorgvuldig verwijderd werd.

Langzaam ontdeed hij het net gepolijste staal van zijn omhulsel, en reikte het den jongen toe met de woorden !

— Draag het met eere, Harry.

— God geve ons nog menigen oorlog ! zegde Harry, terwijl hij het blanke staal uit de schede haalde.

En reeds had de Voortuinzigheid den Krimoorlog en de opstand in Engelsch-Indië in de hand.

De nieuwe uniform volgde weldra, en Harry begon zijn nieuw leven te Colchester met een gevoel van spijt dat Miriam hem niet gezien had in zijn schoonen rooden frak met goud gemonteerd.

Het meisje was te Brighton op kostschool ; hare opvoeding werd daar voltooid door een paar oude dames, die het zich ten levensoorsprong stelden moederlooze meisjes groot te breegen en daarvoor aan het einde van ieder kwartaal eene behoorlijke nota inzonden.

Harry had Miriam in twee jaren niet gezien ; men sprak dus af dat hij met Kerstmis thuis zou komen ; en het behoeft geen betoog dat hij zich voorraam zijne uniform — groot tenue — moe te brengen.

Het toeval wilde, dat in het begin van het jaar zijn regiment gedetacheerd werd naar den Tower van Londen ; M. Gresham verheugde er zich dus reeds op, de beide kinderen weer tegelijk in huis te zullen hebben.

Miriam keerde behoorlijk uit Brighton terug gelijk een klein juffertje. Eene zekere schuchterheid tegenover haren vader was een gevolg van de lessen der oogenschijnlijk oude dames, in wier oog een vader altijd bleef : een man.

Miriam bracht met haar lief gezichtje, hare blonde krullen, hare nieuw-modische kleeren, hare manieren, een nieuw element in het duffhuis.

De salondeuren werden weer geopend, de antieke, gewerkte stoelen weer in gebruik gesteld. De dames uit de koopmanskringen kwamen een bezoek brengen, en op zekeren dag zelfs hield het rijtuig van de lady Mayoress voor nr 91 stil, tot verrukking van de buurt !

Miriam schikte zich in hare nieuwe weerdigheid van vrouw des huizes met een tact, dien men haar te Brighton niet geleerd had, en John Gresham wreef zich vergenoegd de handen terwijl hij dit aanzag.

Op zekeren avond kwam Harry met al de drukte en beweging van een officier de kamer binnen.

Miriam scheen nooit een zoo knappen krijgsman gezien te hebben, toen, uit zijn vroolijk verbaasd gelaat, de blauwe oogen vol bewondering in de hare zagen.

— Dronmels ! zegde hij, zijnen gordel losgespend en zijn maandelijk wapen in een hoek van de kamer zettend. Maar zeg, ik hebb erg dorst. Kan ik iets te drinken krijgen, oom ?

Hij nam plaats op een lagen stoel, de lange beenen voor zich uitstekende en vervolgde :

— Ik zou u haast niet herkennen, Miriam, met uw langen steep ! Ge zijt heelemaal eene dame geworden !

Miriam bloosde en snelde om de verfrisching waar hij om gevraagd had.

Toen antwoordde zij :

— Ik zou u overal herkend hebben, neef.

— Wat is dat ? Neef ! En waarom niet Harry ? riep hij. Als ge met neef begint, dan ga ik liever naar de kinderkamer. Jufvrouw zal me nog wel een boterham en eene tas thee willen geven. Is het niet, oom ?

— Zeker, zeker, antwoordde M. Gresham voor Miriam, die hare woorden niet schoen te kunnen vinden. Maar ik begrijp het best, dat een jong meisje een zoo flinken kerel als gij niet da lelijk bij den naam kan noemen.

— Gekheid. Ik heb niet de minste moeite om tegen eene volwassen jonge dame dadelijk Miriam te zeggen, riep Harry, met zijn vroolijken lach. Maar ik moest mij eigenlijk schamen, zoo bestoven in mijnddy's tegenwoordigheid te verschijnen ! En, nu ga ik niet heen, voor ze mij Harry noemt.

Wat Miriam een oogenblik later, zonder het zelve te weten, deed, toen zij allerlei herinneringen uit hunne jeugd ophaalden.

— En nu komt ge dikwijls eens aanloopen, nu ge zoo in de buurt zijt, hè ? zegde M. Gresham, toen Harry opstond en zijn sabel aangordde.

— Daar kunt ge zeker van zijn, oom, antwoordde Harry, met een blik naar Miriam.

Zij deden hem tot de voordeur uitgeleide, en de halve buurt kwam voor de venster om den jongen officier te zien voorbijgaan, die in bijna al de huizen een of meer ruiten had ingegooid.

Aan den hoek van de St-Helen's Place keerde Harry zich nog eens om, wuifde met zijnen handschoen en liep rinkelend verder, Bishopsgate in.

— Een knap officier ! zegde M. Gresham, wel voldaan. Het is te hoopen dat de wilde haren er eindelijk uit zijn. Ja, ja, kind, eer de wilde haren er uit zijn, weet ge niet wat ge er aan hebt, bij die heertjes ; ge kunt er niet op rekenen !

Harry kwam spoedig terug in St-Helen's Place, ongetwijfeld omdat de militaire eer hem gebood zijn beloofte te vervullen. Ja, hij kwam dikwijls en hij kwam vroeg, vóór M. Gresham van zijn kantoor in Eastcheap thuis was.

Het was Juli, en om negen uren des morgens was zijn dienst reeds afgeloopen. Nr 91 staat aan den schaduwkant van St-Helen's Place, aan het einde dier stille wijk, zoo ver mogelijk van de drukte en het rumoer der Londensche straten.

Harry verklaarde dat dit het koelste plaatsje was in heel Londen op een warmen zomermiddag, en de ontvangkamer de gezelligste van alle salons die er in de wereld te vinden waren.

Wanneer hij dergelijke dingen tot Miriam zegde, dan lachte 't meisje op hare stille, zachte manier, en antwoordde dat het haar plezier deed.

Meestal zat zij bij een open venster, door de dichte neteldoeksch- gordijnen, welke de wind zacht op en neer bewoog, beschut tegen de onbescheiden blikken der voorbijgangers.

Als zij zien over haar handwerkske boog, vielen de krullen om het kopke naar beneden, zoodat Harry haar gezichtje niet altijd zien kon. Gewoonlijk was zij gekleed in de koele, chinesche zijde, welke haar vader ieder jaar van zijne Oost-Indische correspondenten kreeg.

— Hemel ! wat ziet ge er lekker koel uit in dit kleed ! riep Harry op zekeren heeten namiddag.

— Het is niet fijn, zegde Miriam zedig, en gedachtig aan hetgeen men haar voorgepreekt had, eene opmerking te maken over het toilet van eene dame.

— Kom, kom, Mir, Ik mag dat tegen u wel zeggen. Ik begrijp niet hoe het komt dat gij er altijd even bedaard en kalm uitziet, alsof ge precies wist wat ge te doen hebt, en dat ook zult doen.

Miriam zag even van haar werk op, een glimlach speelde om hare lippen, doch terstond werden de oogen weer op het borduurwerk gevestigd ; ze scheen juist aan een moeilijk gedeelte te zijn.

— En als het over het uiterlijk was, kon ik nog heel wat meer zeggen ! bromde Harry.

— Maar dat mooigt ge niet, stamelde Miriam, verlegen, kinderachtig.

— Waarom niet, hè ? barstte Harry uit. En waarom zou ik u niet zeggen dat er in heel Engeland niet een meisje is dat met u vergeleken kan worden ? Er is er niet één, weerd in een adem met u genoemd te worden, Miriam ! Van 't eerste oogenblik af toen ik hier in huis gekomen ben, ik was nog maar een kleine dreumes, met een kieltje aan, wist ik dat ik verliefd op u worden zou ; uw vader heeft het dikwijls gezegd. Nu, en dat is ook gebeurd. Ik ben altijd zot van u geweest, Miriam, de Hemel is mijne getuige ! en ik zal het blijven, mijn leven lang.

Het meisje was opgestaan en raakte nu half verward in de neteldoeksche gordijnen, daar ze zich trachtte los te maken van den vermetelen minnaar, die reeds bij haar stond met hare hand in de zijne. Zij was werkelijk geschrikt en beknoorde hem, al tegeastribbelend :

— Neen, Harry, neen ! Dat mag niet, mijn hand te kussen ! Het is niet goed zoo u te laten.

Zij trok haar handje weg, blozend, verlegen ; zij was allerliefst, zooals ze daar voor hem stond.

— O, hoe durft ge zoo iets te doen ! Nooit weer laat ik u hier bij mij in de kamer !

Eensklaps liet zij zich op haren stoel vallen, en verborg schreiend het gezicht in een kanten zakdoekje, dat allermiest voor tranen bestemd was.

— Hoe kon ik weten dat ge daarom zoudt gaan weenen ? pleitte Harry berouwvol.

De arme jongen was met zijn figuur verlegen. Hij raakte even haren schouder aan, en, gaandeweg moed vattend, begon hij de glanzende krullen te strijken, gestadig fluisterend :

— Toe, Miriam,ween nu niet... Het spijt me dat ik het gezegd heb, maar... ik kan het toch niet helpen dat ik veel van u houd, is het niet, Mir ? Ben ik ruw geweest, zeg ? Ik heb u toch geen pijn gedaan ?

Zij zat, het kinneke steunend in de hand, te staren in de overgordijnen.

— Neen...

— Zijt ge dan van mij geschrikt ?

— Ja... een beetje.

— Dat spijt me. Dat spijt me waarachtig. Maar, voegde hij er bij, met een lachje, ik ben niet van plan niet meer van u te houden, Mir !

Miriam haalde diep adem. Zij begon te gevoelen dat zij zich eigenlijk aanstelde als een kind. Er moest iets onvolledig wezen in de lessen van de dames van het pensionaat. Men had haar op eene omstandigheid als deze in het geheel niet voorbereid, en zij wist niet hoe ze doen moest. Toch voelde ze wel dat ze minder bang was, dan wanneer de Lady Mayoress een bezoek bracht.

Het gezichtje steeds zorgvuldig afgewend, zegde ze :

— Ga nu heen, Harry.

— Waarom ?

— Toe, ga nu, herhaalde ze, bij gebrek aan eene geldige reden.

— Niet voor ge zegt dat ge niet boos op me zijt.

Harry wachtte op het verzoenende woord, maar er kwam niets.

— Vergeef ge het mij, Miriam ?

Er was beweging merkbaar onder de krullen.

— En mag ik terugkomen ?

Andermaal eenige beweging. Miriam bezat niet dit beerlijke « aplomb, » dat tegenwoordig de meisjes van kostschool meebrengen.

Harry bukte zich, maakte zich brutaal meester van hare rechterhand en bracht ze vol verbeid aan zijne lippen. Tusschen de vingertjes en blekte bij een verfrommeld zakdoekje, waar hij zich in jongensachtige, romaneske wijze van meester maakte, terwijl Miriam nog steeds door de kanten gordijnen naar buiten keek. [Wordt vervolgd.]